

Teza: umorzenie dochodzenia.

Wbrew twierdzeniom skarżących, umorzenie dochodzenia przez rzecznika dyscyplinarnego w oparciu o art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. nie jest przejawem procesu inkwizycyjnego ale mieści się w granicach kompetencji organu prowadzącego dochodzenie. Na tym etapie postępowania rzecznik dyscyplinarny jest władny, a nawet zobowiązany - jeżeli zebrany materiał dowodowy za tym przemawia - umorzyć postępowanie w sprawie w oparciu właśnie o tę podstawę prawną.

Sygn. akt WO-144/20

Warszawa, 30 października 2020 r.

POSTANOWIENIE

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny
Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie**

w składzie:

Przewodniczący :SWSD r. pr. Krzysztof Górecki

Sędziowie :SWSD r. pr. Magdalena Śniegula

SWSD r. pr. Andrzej Hryniewicki - sprawozdawca

Dorota Waleszkiewicz,

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Sławomira Pilipca,

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2020 r. w Warszawie na posiedzeniu odwołania z dnia 14.08.2020r. radców prawnych: A. K. (1), A. K. (2), M. S., B. M., T. S., M. R., T. K., A. S., K. S., W. S., H. T., E. F., G. G., M. O., reprezentowanych przez radcę prawnego A. K. (1), od postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie sygn. akt GRD 2/2020 o umorzeniu dochodzenia,

na podstawie art. 437 § 1 i art. 436 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 i art. 70³ ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie art. 62 ust.2 i art. 68 ust. 1 i ust.2, ustawy o radcach prawnych,

postanawia :

1. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 12 maja 2020 r., sygn. akt GRD 2/2020 o umorzeniu dochodzenia w sprawie.
2. kosztami postępowania obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia z dnia 12 maja 2020 r. Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. umorzył dochodzenie w sprawie z zawiadomienia skarżących na działania radcy prawnego W. C.

- D. (...) w W. oraz członków Rady (...) w W. dotyczące tego,

że w okresie pełnienia swoich funkcji sprzeniewierzyli się swoim obowiązkom w samorządzie radców prawnych, realizując w sposób nierzetelny zadania samorządu na terenie byłego województwa (...) w zakresie szkoleń

zawodowych, integracji zawodowej środowiska radców prawnych z tego terenu oraz działając wbrew woli radców prawnych z tego terenu

- jako wyborców, w szczególności w zakresie zarządzania mieniem (...) w W., a zwłaszcza podejmując decyzję o sprzedaży lokalu (...) w W., położonego w P. przy ul. (...).

Postanowienie to zaskarżyli wskazani w petitum radcowie prawni, reprezentowani przez r.pr. A. K. (1). W odwołaniu z dnia 14.08.2020 r. skarżący zarzucili obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 64 ust.1 i ust.2 pkt.1 i pkt.2 ustawy o radcach prawnych - poprzez niewłaściwą wykładnię i zastosowanie; obrazę przepisów prawa procesowego - art. 17 §1 k.p.k., art. 49 §1 k.p.k., art.316§1 k.p.k. w zw. z art.325a §2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez niewłaściwą ich wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie oraz art.16 §1 i §2 k.p.k., art. 317 §1 k.p.k. w zw. z art.325a §2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez ich nieuzasadnione niezastosowanie. Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego.

W uzasadnieniu podniesiono, iż miało miejsce przewinienie dyscyplinarne określone w art.

64 ust.1 i ust.2 pkt.1 i pkt.2 ustawy o radcach prawnych.

Skarżący wskazali na enigmatyczne działanie oraz zachowawczą postawę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, tak w fazie przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego, jak i po jego wszczęciu. Podnieśli, iż w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, trudno jest w pełni ocenić działania D. i pozostałych członków Rady (...) w W.. W odwołaniu ponownie opisali oni działania radcy prawnego W. D. Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. oraz członków Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w W., które - w ich ocenie - uznać należy za czyny skutkujące odpowiedzialnością dyscyplinarną. W ich ocenie, postępowanie przed (...) nie wyjaśniło wszystkich aspektów sprawy. Skarżący podnieśli też, iż umorzenie dochodzenia w oparciu o art. 17 §1 pkt 1 k.p.k świadczy o inkwizycyjnym charakterze tego

postępowania. Dodatkowo zwrócono uwagę, że wszystkim 14 skarżącym winien przysługiwać status osób pokrzywdzonych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyjmując ustalenia poczynione w niniejszej sprawie przez Zastępcą Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie - stanowiące podstawę wydania zaskarżonego postanowienia, wskazane i opisane w jego uzasadnieniu - w zakresie stanu faktycznego sprawy, uznaje je za pełne, uzasadnione i jako takie przyjmuje je za własne.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, skarżone postanowienie jest prawidłowe i zasadne, a stanowisko skarżących należy uznać jedynie za polemikę z takim rozstrzygnięciem. Nie zawiera bowiem ono żadnych nowych twierdzeń i dowodów na niezasadność wydania tego postanowienia, nie potwierdza też dotyczących go zarzutów merytorycznych i formalno-prawnych.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. N. czynu albo brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia to stan braku tzw. faktycznej podstawy postępowania dyscyplinarnego. W ocenie Sądu II instancji, szeroko i w pełni zebrany oraz prawidłowo rozważony materiał dowodowy, nie pozwala przyjąć, aby D. (...) w W. i radcowie prawni, będący członkami Rady (...) w W., popełnili deikkt dyscyplinarny.

Wbrew twierdzeniom skarżących, umorzenie dochodzenia przez Zastępcę (...) w oparciu o wskazany przepis nie jest przejawem procesu inkwizycyjnego, a mieści się w granicach kompetencji organu prowadzącego dochodzenie. Na

tym etapie postępowania jest on bowiem władny, a nawet zobowiązany - jeżeli zebrany materiał dowodowy za tym przemawia - umorzyć postępowanie w sprawie w oparciu właśnie o tę podstawę.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela także stanowisko Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, iż (...) w W. podjęła decyzję o sprzedaży lokalu użytkowego w P. w formie uchwały, zgodnie ze swoimi ustawowymi uprawnieniami, z zachowaniem wymogów formalnych co do dysponowania majątkiem I..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zgadza się także z oceną Zastępcy (...) co do charakteru czynności związanych ze sprzedażą lokalu w P.. Miały one przymiot decyzji w ramach polityki samorządowej, rozumianej jako podejmowanie i realizacja- w granicach

kompetencji - konkretnych decyzji gospodarczych. Ta sfera nie podlega, co do zasady, odpowiedzialności dyscyplinarnej. Podobnie ma się sprawa z pozostałymi zarzutami skarżących - realizacji w sposób nierzetelny zadań samorządu na terenie byłego województwa (...) w zakresie szkoleń zawodowych, integracji zawodowej środowiska radców prawnych z tego terenu oraz działania wbrew woli radców prawnych z tego terenu. Subiektywne przekonanie skarżących o niesłuszności decyzji o sprzedaży spornego lokalu, pokrzywdzeniu społeczności lokalnej radców prawnych, braku konsultacji ze środowiskiem, trwonieniu dorobku samorządowego etc. nie mogą skutecznie prowadzić do uruchomienia mechanizmu postawienia zarzutów popełnienia deliktu dyscyplinarnego, bowiem ta sfera nie wpisuje się w katalog podstaw dyscyplinarnych, określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Delikt dyscyplinarny radca prawny może bowiem popełnić tylko poprzez naruszenie prawa, zasad etyki lub godności zawodu bądź naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Ewidentnie żadna z tych podstaw nie miała tu miejsca.

W niniejszej sprawie zostały, w zakresie kierunków prowadzonego postępowania, przeprowadzone prawidłowe czynności, do których wykonania Zastępcą Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego jest zobowiązany przepisami art. 4 i art. 7 k.p.k. stosowanymi w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, jak i przepisami wynikającymi z uchwały Nr 98/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015r. w sprawie działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych.

Zgodnie z § 14 tej uchwały, w dochodzeniu dyscyplinarnym, w celu ustalenia czy zostało popełnione przewinienie dyscyplinarne - Rzecznik zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania okoliczności wskazanych w zawiadomieniu, zaś w oparciu o jej art. § 15 ust.6 Rzecznik wydaje postanowienie o umorzeniu dochodzenia po jego wszczęciu, jeżeli zebrany materiał dowodowy nie uzasadnia złożenia wniosku o ukaranie.

Zaskarżone postanowienie zapadło z zachowaniem wyżej wskazanych przepisów.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego pominięcia wskazania 13 radców prawnych jako pokrzywdzonych w tym postępowaniu, należy uznać, że zarówno radca prawny A. K. (1), jak i pozostali radcowie prawni będący skarżącymi, mają wyłącznie status osób zawiadamiających. Zgodnie bowiem z art. 68 ust. 5 ustawy o radcach prawnych, pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego określonym we wspomnianym art. 64 ustawy. Zakłada to, że przewinienia takie miało miejsce i istnieje ktoś obwiniony o jego popełnienie. W niniejszej sprawie, pomimo długotrwałego postępowania i 2 - krotnego uchylania decyzji procesowych o umorzeniu dochodzenia, nie nastąpiło przedstawienie komukolwiek zarzutów popełnienia deliktu dyscyplinarnego. W związku z tym osoby, których dotyczy skarga nie są obwinione a skarżący - nie są osobami pokrzywdzonymi.

Kierując się przedstawionymi względami, Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP postanowił, jak na wstępie.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzekł zgodnie z art. 70⁵ ust. 2 zdanie 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.